

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

Защо се бори Англия?	2
Още нѣщо върху посещението на японския министър на външните работи	3
Експлоатирането на Южна Америка	4
Целта на германската аеро- планна техника	5
Американското приятелство ..	5
Масово посещение на Къоли- ския панаир	6
Числото на безработните въ Белгия	7
Формите на жилищата за жи- вѣне	7
Присъединяването на Швеция към европейския стопански блок	10
Спадане на цените въ Германия	11
Изложбата на българските художници въ Германия ...	13
Народният трактор идва ..	15

Защо се бори Англия?

Седмичи и месеци наред, както въ международната общественост, така и всрѣдъ английската общественост, се водятъ разисквания около целитѣ, които Англия преследва въ настоящата война. На англичанитѣ не имъ се иска да признаятъ въ свѣта, че днешната война, наложена отъ Англия, не е една последна фаза отъ борбата на единъ загиващъ свѣтъ. На английскитѣ рѣководни кръгове имъ се щѣтъкакъ си да може да придадатъ единъ по-висшъ смисълъ на тѣхната борба. Съ други думи: иска имъ се тая война да е нѣкакъ си идейно обоснована.

Английскитъ президентъ Чърчилъ и до сега се пази отъ едни конкретни изявления върху идейнитѣ цели на Англия въ тая война, както и въобще отъ всѣкакви цели въ тая война. Освенъ общитѣ фрази, които въ основата си не съдържатъ нищо; до сега никакви конкретни изявления не сж правени отъ когото и да било. Подъ напора, обаче, на общественото мнение въ свѣта, както и въ самата Англия, днешното английско рѣководство, щѣ — не щѣ, ще трѣбва да даде отговоръ на въпроса „Защо се бори Англия“. Ето защо, Чърчилъ натовари университетскитѣ кръгове и други обществени институти, да изработятъ нѣщо разумно върху военнитѣ цели на Англия. До сега, обаче, изглежда, че не е сторено нищо конкретно въ тая насока. Тоя въпросъ се намира все още въ фазата на едно безплодно, а въ нѣкои случаи, въ едно крайно несериозно положение.

Като първа стѣпка въ тая насока идва обнародваната статия отъ английския историкъ Артуръ Брейанъ въ консервативното сп. „Илюстриръ Лондонъ Невъ“. Този историкъ идва до едни крайно интересни признания върху военнитѣ цели на Англия. Той казва буквально следното:

„Може би най-добре ще се направи следъ войната, ако бждатъ взети най-добритѣ идеи на националъ-социализма като програма за преследвания отъ Англия „новъ редъ“.

Наистина предъ тия признания на тоя историкъ човѣкъ не знае какво да прави: да се чуди ли или да прихне въ смѣхъ. Колкото и смайваще да е то, все пакъ това признание съдържа твърде ценни факти. То показва, че Англия въобще нѣма никаква целъ въ войната, че тя и въ областта на духовния и идейния животъ се стреми да използва придобивкитѣ на други народи и, че както военно е безсилна и неспособна да догони времето, така и идейно е изостанала назадъ и е крайно обеднѣла. Ние не сме склонни да допускаме, че такава идейна пустота владѣе въ душата и сърдцето на всѣки англичанинъ, но ние сме положително убедени, че това признание е коронното доказателство за идейната, физическата и социалната безпомощност на изродената английска аристокрация, която днесъ продължава още да говори отъ името на единъ народъ и чрезъ своето празноглавие иска да представи и неговото състояние такова, каквото е на самата аристокрация.

Този историкъ, който познава добре английската история, продължава по-нататъкъ:

„Англия винаги се е борила противъ революциитѣ въ свѣта, на края, обаче, тя винаги е използвала придобивкитѣ на революциитѣ за своята собствена политика. Заради това, разбира се, трѣбва да се води война срещу създателитѣ на революциитѣ до тогава, до като тѣ бждатъ бити, дискредитирани и народитѣ бждатъ откъснати отъ революционнитѣ имъ водачи.“

Брейонъ сочи като примѣри французката революция, развитѣ националистически движения и въстания.

„Англия никога не е могла да бжде спокойна и не е почивала, докато създателитѣ на борбата противъ английското господство не сж бити и напълно дискредитирани. Следъ това Англия се е грижела да използва най-доброто отъ революциитѣ на другитѣ народи“.

Всѣки, който се занимава съ английската история, положително ще се натъкне на следната политическа рецепта на английската политика: най-напред известни приятелски симпатии къмъ всѣка нова идея; следъ това отстраняване по единъ или другъ начинъ на създателя и носителя на дадена напредничава идея и най-сетне, използване всичко онова, което представлява нѣкаква ценностъ за англичанитѣ. Трафалгаръ и Ватерло бѣха, разбира, се за англичанитѣ само дупкитѣ на ситото, съ което Англия, „чрезъ голѣми жертви, кръвъ и народностна субстанция“ пресѣя и остави най-хубавото отъ французката революция. Сѣщо така и днешната германска революция по начало е единъ съвсемъ естественъ бунтъ срещу едно „несъзнателно зло“, което се опитва да спре напредъка и щастieto на човѣчеството, не само въ Германия, но и въ цѣлия свѣтъ. Това е тиранията на капиталистическата експлоатация, както върху обѣднитѣ отдѣлни индивиди, така и върху цѣли народи. Германската революция именно срещу това праща своитѣ синове на бойното поле, затова днесъ тя така лесно печели другитѣ народи за тая кауза. Англия може най-спокойно да присвои германската целъ въ настоящата война за себе си и да си я припише. Това нѣма да ни очудва. Англия се е родила отъ грабежъ, живѣла е отъ грабежъ и въ последнитѣ дни отъ

животай, той инстинктъ не я напуска. Сѣщо така, както рецидивистътъ, както келптоманътъ, дори, които заслѣпени отъ своята страсть, не виждатъ, че вече ставатъ смѣшни въ очитѣ на останалия свѣтъ. Авторътъ, обаче, на статията е забравилъ само да спомене, че това се отнася само за висшитѣ английски слоеве иначе би било абсурдъ обвиняваме единъ цѣлъ народъ въ клептомания или рецидивизъмъ.

Дали тази хитра тактика ще успѣе и въ тая война, ние се отказваме да споримъ и коментираме. Ние само можемъ да напомнимъ, че въ Германия има достатъчно сили, които се чувствуватъ въ положение сами да осъществятъ своитѣ собствени идеи, безъ да чувствуватъ „английската помощъ“ за това.

Всѣки случай, независимо отъ откровения характеръ на това признание, то е единъ твърде интересенъ фактъ. Значи, Англия въ тая война не се бори за нищо друго, а да отнеме палмата на новитѣ идеи, която се носи отъ ржката на Германия, за да ги направи свои идеи. Това обстоятелство е още едно доказателство кой е по-силенъ въ тая война. Кой, обаче, ще победи и кой ще даде на човѣчеството единъ новъ идеалъ и единъ новъ редъ, това, за сега, само оржикето ще покаже. Това английско признание твърде много ползува Германия, защото то показва на чия страна е правото и разума.

Още нѣщо върху посещението на японския министъръ на външнитѣ работи

Споредъ мѣрдавини сведения, посѣщението на японския външенъ министъръ въ Берлинъ доведе до заздравяването на фронта на силитѣ отъ тристранния пактъ. Отъ извѣленията на Матсуока могатъ да бъдатъ отбелязани нѣколко пункта. Предъ представителитѣ на италианския печатъ той заяви:

„Каквото и да се случи, Япония ще изпълни своитѣ съюзнически задължения спрѣмо силитѣ отъ остьта.“

При навздравилата въ хотелъ Есплената на 27 мартъ 1941 г. той каза:

„Тристранниятъ пактъ е една съдбоносна общность, обмислена за всѣкакви евентуалности.

Споредъ своето същество, той е единъ инструментъ на мира, защото той трѣбва да предотвратява всѣкакво разширение на войната. По-нататъкъ той трѣбва да предпазва отъ вмѣшательство на сили, чужди на интереситѣ на Япония въ Източна Азия и на Германия и Италия въ Европа, чрезъ което той най-добре ще служи на свѣтовния миръ.“

Въ посланието отправено на 26. III. 1941 год. къмъ германския народъ, Матсуока казва:

„Тѣй като тристранниятъ съюзъ стана действителность, японската нация ще бѣде съ васъ и въ радостъ и въ скръбъ. Тя има една безусловна вѣра въ личността на Фюрера и

Японският министър на външните работи
във Берлин

въ отличителни качества на германския народ. Тя нѣма да остане задъ васъ по вѣрностъ и по куражъ и въ своята решителностъ да подреди свѣта на основание на единъ новъ редъ. Ние трѣбва да живѣемъ съ бѣдешето, но не

и съ миналото. Оставете ни да гледаме напредъ, а не назадъ!“

Въ единъ разговоръ съ представителя на в. „Берлинеръ Бьорзенъ Цайтунгъ“ отъ 28. III. 1941 год. той заяви:

„Единъ действителенъ миръ е възможенъ само на основание на признанието за претенциитѣ за съществуване на жизненитѣ нации.“

Въ единъ другъ разговоръ, съ представителя на стокхолмския в. „Автонбладетъ“, той заяви:

„Азъ винаги смѣтахъ Фюрера и райхсканцлера за единъ гении. Чрезъ личнитѣ срещи съ него, азъ бѣхъ още повече очуденъ отъ неговата гениалностъ. Той е действително единъ новъ създателъ отъ най-висша форма.“

На берлинскиятъ представителъ на стокхолмския в. „Тиднингетъ“ Матсуока пѣкъ заяви:

„Азъ съмъ сигуренъ, че Германия ще спечели войната.“

Експлоатирането на Южна Америка

Държавниятъ президентъ на Боливия — срещу изнудванията на Северо-американскитѣ съединени щати

Между правителството на Боливия и Съединенитѣ щати е възникналъ конфликтъ. Касае се за боливийскитѣ петролни богатства. Северо-американското д-во „Стандартъ Ойлъ Компани“ предявява искания за обезщетение въ размѣръ около 1 милиардъ боливанси срещу боливийската държава, която днесъ третира петролнитѣ извори като собственост на държавата. Колкото тѣсни сѣж отношенията на стопанскитѣ предприятия, отъ рода на „Стандартъ Ойлъ Компани“ съ северо-американскитѣ държави личи отъ това, че правителството на Северо-американскитѣ щати застава задъ петролното дружество и отъ своя страна отправи една нота чрезъ американския държавенъ подсекретаръ Уелсъ до боливийското правителство, въ която между другото се казва: „Правителството на С.-А. Щати за съжаление си взема бележка отъ конфликта, който е произлѣзълъ между правителството на Боливия и „Стандартъ Ойлъ Компани“, поради обезщетението на сума 1 милиардъ

боливанси. Правителството на С.-А. Щати има честта да съобщи на правителството на Боливия, че то ще откаже на Боливия всѣка молба за стопанска помощъ или гарантиране на кредити, докато не бѣдатъ удовлетворени исканията на „Стандартъ Ойлъ Компани“.

Съдържанието на тази нота възбуди боливийската общественостъ до неимовѣрностъ. На 12 мартъ се състоя въ Ла Пазъ едно заседание, въ което бѣ отправена една интерпелация на правителството, съ която се иска, щото правителството на Боливия да се противопостави най-сериозно на принудителнитѣ методи на северо-американския империализъмъ. Въ по-нататѣшния ходъ на конфликта се намѣси и лично самиятъ президентъ на боливийската република. Генералъ Пейнранда заяви най-категорично, че „боливийскитѣ петролни богатства сѣж изключително държавна собственостъ. Нито особени вътрешни интереси, нито чуждестранни влияния могатъ да отнематъ тия богатства на страната.

До като азъ имамъ властѣта въ ржцетѣ си, нѣма никога да допусна едно решение, което ще наруши честѣта на страната. Сжщо така и като държавенъ президентъ ще поддржамъ сжжитѣ главни линии. Духътъ на бойжитѣ отъ Шако ще даде на правителството и на народа сила, за да се държатъ високо нашитѣ велики традиции. За това азъ залагамъ моята войнишка честъ“.

Значи работата стигна до тамъ, щото една

малка южно-американска държава да се защитава срещу претенцитѣ и методитѣ на Северна Америка, на онази „демократическа страна“, която е на походъ за свободата на народитѣ, срещу „деспотизма и експлоатацията на авторитарнитѣ сили“. Не би било за чудене, ако смутенитѣ днесъ наблюдатели изъ различнитѣ страни, най-после успѣятъ да познаятъ истинското лице на англо-саксонскитѣ и американски методи.

Целѣта на германската аеропланна техника

Ходътъ на съвременната война доказа каква отлична позиция зае германската аеропланна техника и строителството на аеропланни мотори. Германското въздухоплавателно превъзходство води началото си изключително отъ тази отлична позиция. Може би ще бжде интересно да се чуе мнението на нѣкои ржководни лица въ германската въздухоплавателна индустрия като напр. проф. Хайнкелъ, върху бждешитѣ изгледи, на аеропланното дѣло.

Не отдавна едно голѣмо число военни кореспонденти посетиха единъ отъ заводитѣ, където се произвеждатъ аероплани отъ типотѣ „Хайнкелъ“. Тѣ бѣха приети и поздравени отъ самиятъ проф. Хайнкелъ. Този строител, скромень, но твърде гордъ, можа да посочи успѣхитъ на своето дѣло съ редица примѣри по всички бойни полета, където нивовитѣ типове аероплани показваха своитѣ бойни качества. Отъ северна Норвегия, до Африка германскитѣ машини „Хайнкелъ“ се отличиха както въ нападателната, така и въ отбранител-

ната борба. Интересни бѣха изявленията на проф. Хайнкелъ върху бждешитѣ възможности въ скоростѣта на аероплана. Конструкторътъ на аероплани мисли, че се намираме въ началото на едно голѣмо развитие. Летенето за въ бждеще нѣма да види нѣкаква особеностъ въ една въздушна скоростъ отъ 1,000 км. въ часъ. Като се има предвидъ, че бѣше време, когато имаше сериозни хора на науката, които твърдѣха, че желѣзницата нѣмала да има бждеще, защото човѣкътъ не би могълъ да издържи въздушното налѣгане при една скоростъ отъ 30 км. въ часъ, то може да си представи човѣкъ какво би могло да се постигне въ едно неопредѣлено бждеще. За германското аеропланно строителство тѣзи изявления на проф. Хайнкелъ сж особено характерни. Тѣ показватъ, че духътъ на напредъка въ Германия не стои спокоень нито единъ мигъ. За нѣкои врагове на Германия би станало още по-ясно това, ако биха имали възможността да схванатъ пълната интезивностъ на това развитие.

Американското приятелство

Единъ старъ и неоспорванъ фактъ е и това, че въ Америка приятелството спира тамъ, отъ където започва сдѣлката. Това качество е сжщото, което наблюдаваме и въ Англия и, то е сближило двата народи, като имъ е придало една и сжща душевна основа.

За нѣкои хора, които наблюдаватъ цѣлата шумна церемония по американската помощъ за Англия, остава впечатлението, каточе ли

тукъ действително се касае за една приятелска загриженостъ и помощъ; нѣщо повече: каточе ли се касае за другарство, дори за идеализъмъ. Добритѣ познавачи, обаче на англо-саксонския менталитетъ още въ самото начало се усъмниха въ това и наблюдаваха тая церемония само като чисто търговска сдѣлка. Особено тѣсната връзка, която сжществувала между американскитѣ ржководни слоеве и

интернационалните евреи, дава поводъ по начало да се съмнява човѣкъ, че Америка предприема даването на тая помощъ отъ чисто приятелски и идейни побуди.

Колко сж били прави въ своите съмнения онѣзи, които познаватъ англо-саксонския манталитетъ, личи отъ статията на коментатора Лендлей, единъ човѣкъ твърде близъкъ на Бѣлия домъ и на финансовия министъръ Моргентау. Въ тази статия, печатана въ в. „Вашингтонъ Постъ“, авторътъ се противопоставя на пропагандата на известни срѣди, която иска опрощаване на английскитѣ задължения за плащането на онѣзи поръчки, които сж били направени преди влизането на закона за помощта въ сила.

Ако американскитѣ ръководни кръгове биха били на това мнение, пише Линдлей, то трѣбва да се оставятъ и ценноститѣ на англичанитѣ, защото тѣ сж необходими за здравето на Велико-Британия. Тая логика ни води до заключението, че здравето на единъ милионеръ би руинирало, ако му се отнеме една частъ отъ богатството.

До 1 януарий 1941 год. англичанитѣ, чрезъ своитѣ комисии за закупуване на оръжие, бѣха направили поръчки въ С.-А. Шати за 2,700 милиона долари, включително и разнискитѣ за увеличението на фабрикитѣ. Съ приеждането на закона за английската помощъ,

обаче, поръчкитѣ значително намаляха. До 12 мартъ англичанитѣ плащаха 1,682 милиона долари. Тѣ трѣбва, значи да платятъ още кръгло 1 милиардъ долари. Това би било въобще възможно, защото англичанитѣ сами показватъ цифритѣ на своитѣ ефективни стойности въ С.-А. Шати. На 1 януарий 1941 год. англичанитѣ сж имали въ С.-А. Шати 616 милиона долари въ ценни книжа, 900 милиона долари въ дружествени влогове, 360 милиона въ девизи и 292 милиона въ злато. Значи изобщо Англия къмъ тая дата е имала ценности въ С.-А. Шати повече отъ 2 милиарда долари. Това сж официални английски сведения и твърде ясно е, че при сѣществуването на такива имуществени ценности, нищо не задължава Америка, да подарва на Англия дори и единъ центъ. Нѣщо повече, финансовиятъ министъръ Моргентау държи, щото Англия на време да ликвидира своитѣ влогове въ Америка за заплащане на тѣзи нейни вземания.

Значи, когато американецъ ти говори за приятелство, ти разбирай — сѣлка. Това той го е получилъ като възпитание отъ своя по-старъ другъ — англичанина. Чрезъ това до сега тѣ сж владѣли толкова време народитѣ, но ето, че дойде време, когато сѣ тѣзи две оръжия тѣ заставатъ единъ срещу другъ. Свѣтътъ може само да наблюдава спокойно и да се смѣе.

Масово посещение на Кьолнския панаиръ

Обширенъ чуждостраненъ отдѣлъ

Програмата на пролѣтния Кьолнски панаиръ, който се състоя отъ 30 мартъ до 1 априлъ, бѣ доста обширна. Тя обхващаше въ себе си общата изложба на германското консумативно стопанство, текстилния панаиръ, чуждостраненъ отдѣлъ и най-различни специални групи. Посетителитѣ на пролѣтния Кьолнски панаиръ бѣха изненадани отъ най-разнообразното предлагане, което правѣше германската индустрия на консумативни блага, въпрѣки войната. Германското стопанство е успѣло не само да осигури грамаднитѣ нужди на войската, но да поддържа нуждитѣ и експорта на цивилния секторъ. Многобройнитѣ германски изкуствени материяли, въ

рамкитѣ на четиригодишния планъ, развити въ последнитѣ четири години, даватъ възможностъ за това богатство и запълването на нуждата отъ предлагане. Много обширенъ бѣ тази година и чуждострания отдѣлъ, въ който Белгия и Холандия взѣха официално участие. Специалната група „красота на живѣенето“, както и „газъ и вода“ чистото предназначение е социалното жилищно строителство, стоеха подъ знака на социалната жилищно-строителна програма на Фюрера. Въ специаленъ павильонъ подъ мотото „Твоята противоаеропланна защита“ излагаше съюзътъ на противоаеропланната защита.

Числото на безработните в Белгия

Намаление на безработицата от 700,000 на 169,630

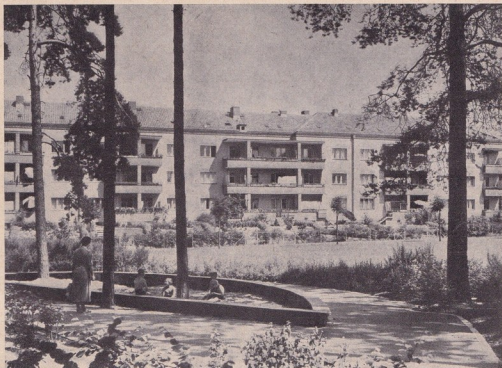
Настаняването на работниците в Белгия прави голъмън напредък, въпреки завръщането на едно голъмо число военно-пленници. През седмиците от 14 февруарий до 1 март т. г. числото на безработните се намали съ още 7,426 души или съ 4.1%. Числото на зарегистрираните безработни на 1 март възлизаше на 169,630 души. Успехите постигнати в белгийския трудовъ пазар стават още по-голъми, като се има предъ видъ, че на

20 юлий 1940 год., т. е. шестъ седмици следъ капитулацията на Белгия, броятъ на регистрираните безработни възлизаше на половинъ милионъ. Въ действителность, числото на безработните по онова време е било много по-голъмо, тъй като хиляди други безработни не можеха да бждатъ статистически изразени. Споредъ едни достовърни пресмътания, по онова време числото на безработните е възлизало кръгло на 700,000 души.

Формите на жилищата за живъене

Въ своята задача, да даде формата на най-удобното жилище, службата за постройка на работнически жилища при-Германския работнически фронтъ се спрѣ на четиристайното жилище. Съображението на тая служба да се спрѣ именно на четиристайното жилище бѣ, че това жилище е най-малкото, въ

което едно семейство може да се развие напълно. А като нормално семейство, напълно развито, е семейството съ 4 деца. Излишно е вече следъ тая констатация да се дава по-нататъкъ обяснение за националъ-социалистическата целъ въ новата жилищна политика на Германия.

Единъ образецъ на националъ-социалистическо работническо жилище

При плануването на жилищно-строителния проект, Работническият фронт съзнателно не се е придържал към данните на статистиката, която показва, че в Германия има твърде много семейства без деца, с едно или с две деца. Германският работнически фронт не искаше да вземе под съображение това обстоятелство, защото той не иска да постави едно семейство в едно жилище, според неговият числен състав в момента, когато го настанява. Той иска да даде на работническото семейство едно жилище, в което то да може правилно и свободно да се развива. Това условие е осигурено предварително чрез издаденият от Фюрера закон за новото германско жилищно строителство след войната, който закон бѣ издаден на 15 ноември 1940 год. Според него години на редъ ще се строят предимно жилища за пълни фамилии. Това трѣбва да бждат най-малко четиристайни жилища.

Четиристайното жилище не бива да се смѣта като едно жилище състояще се само от 4 стаи. Понятието „четиристайно жилище“ обхваща въ себе си иѣщо много повече от колко конкретното понятие „четири стаи“. Това понятие обхваща най-малкото конкретно политическо изискване, което държавата, въ лицето на учреждението за жилищни строежи при Работническия фронтъ, е поставила за удовлетворяването на жилищнитѣ нужди на едно семейство, което се стреми къмъ пълно развитие.

Едно жилище ще отговаря на понятието „четиристайно“, ако то удовлетворява следнитѣ изисквания: да има три спални стаи (една за родителитѣ и две за децата); спалнята на родителитѣ трѣбва да има достатъчно пространство за два нормални кревата, заедно съ ношни масички, за едно детско креватче, един гардеробъ, една туалетна маса и два стола, както и мѣсто за една печка. Дветѣ детски спални трѣбва да иматъ достатъчно размѣри, за да обхванатъ въ себе си, всѣка по отѣлно, два нормални кревата съ ношни масички, по единъ шкафъ, маса, два стола, печка и, при възможностъ, едно канапе. Между тритѣ спални трѣбва да има една баня или една широка кухня, въ която да може и да се живѣе презъ деня или една дневна стая и една баня.

При тѣзи предпоставки, „четиристайното

Образецъ на работнически жилища, въ националь-социалистическия стилъ

жилище“, което ще бжде осъществено като целъ на германската жилищна политика, ще обхваща главно три форми: едноетажно собствено жилище, двуетажно собствено жилище и наемно жилище.

Едноетажното жилище спада къмъ преходната форма отъ селската къща къмъ градската преселническа къща за живѣене и то ще бжде осъществено въ рамкитѣ на единъ общъ свързанъ градивенъ редъ.

Изискванията, които се налагатъ въ строежа на преселническитѣ жилища, поради връзката съ земята, важатъ сѣщо така и за специфичната притвореностъ на градското жилище, макаръ то да принадлежи къмъ формата на собственъ домъ. Вило-образното жилище на гражданския въкъ, съ своята външна украса и каменна градина, сега отстъпва мѣстото на една целестеобразна и условна форма за живѣене, кждето външната украса и каменната градина отъ вилата се превръща въ зеленчукова градина, която може да играе ролята на една допълнителна възможностъ за прехраната на семейството. При този новъ типъ жилища дори се предвижда и известно пространство, върху което ще могатъ да се отглеждатъ известни малки домашни животни, галвно птици и заеци.

Едноетажното собствено жилище е така планирано, че всички по-сетнешни нужди ще могатъ да се удовлетворятъ безъ сжществени строителни промѣни, като приграждане или надстройка. Отъ това се вижда, че това жилище представлява все пакъ една твърде голяма къща. Това значи, че партерътъ, въ своя

Други жилища въ национал-социалистически стилъ

начален стадий, трѣбва да бѣде предвиденъ и снабденъ съ всички функции за живѣне и домакинствуване. Особена стойност се отдава на съображението, че пространството върху което ще бѣде изграденъ единъ подобенъ домъ трѣбва да бѣде голѣмо и още по начало то трѣбва да отговаря на изискванията на една пълно-развита фамилия. Кухня и доминанско пространство, както и спалнитѣ стаи сж органически пресмѣтнати къмъ това главно пространство. Чакъ следъ като на една фамилия се родятъ повече отъ три или четири деца, ще може да се пристрои съществуващото таванско помѣщение въ три или четири отдѣления.

Двуетажниятъ собственъ домъ представлява отъ себе си най-здравата форма на градско жилище и най-удобната форма за живѣне споредъ условията на града.

До сегашниятъ начинъ на строежъ на двуетажни градски жилища въ основата си бѣше

спекулативенъ, защото се строеше съ огледъ даподслонява отъ 4 до 6 семейства, та по тоя начинъ наемодателтъ да си осигурява известна рента, безъ да държи на съображението, че една такава жилищна постройка не отговаря правилно на изискванията за развитието на семейството. Тѣзи жилища представляватъ 2 до 3 типа и срещу тѣхъ новата германска жилищна политика противопоставя единъ новъ типъ на двуетажна жилищна постройка, която напълно съответствува на схващането на германеца за живѣне. Тази нова форма съответствува напълно на нуждитѣ на нашето време, защото центърътъ на тиестѣта при неговото построяване пада върху доброто вътрешно разпредѣление и уредба. По тоя начинъ това жилище напълно осигурява сладостта отъ живота.

Приземниятъ етажъ (партера) обема въ себе си кухнята и голѣмо пространство за живѣне, което е свързано съ използване на градината.

По тоя начин е постигнато разширяване на общото жизнено пространство на партера. Спалният стаи сж подредени въ горния етажъ. Таванският етажъ остава свободенъ, който може по-късно, при нужда да бжде приспособенъ и раздѣленъ на 1 до 2 отдѣления.

Наемното жилище представлява отъ себе си голѣмата градска форма за живѣне. Тази форма на жилище има най-малката връзка съ земята. Но при постройката и на тоя типъ жилища се изисква да се постигне необходимата възможность за сносно живѣне. Ето защо, тукъ се цели за смѣтка на липсващия градински просторъ, да се даде една широта на вътрешното разпредѣление, както и на отдѣлните стаи Цели се да се достигнатъ най-малко размѣритъ на „четиристайното жилище“. Една подобна широта на жилището не подтиска духа, а дава просторъ както на погледа, така и на слъщето и на въздуха да влизатъ и излизатъ като най-желанитѣ гости на работническия домъ. Освенъ това, целесобразното свързване на вътрешнитѣ стаипо между имъ

и тѣхното директно отваряне къмъ главния освѣтенъ входъ (вестибуль) покачватъ стойността на живѣнето.

Би било погрѣшно по принципъ да се търси предпочитането на една или другата форма на жилища. Днесъ, покрай формата на преселническитѣ жилища и тази на собствения домъ, по официаленъ пжтъ се дава предимство въ строежа и на наемнитѣ жилища, поне до толкова, до колкото тѣ се явяватъ като най-целесобразната форма на градския начинъ на живѣне. Тамъ, обаче, където пространството и общото положение позволява, тамъ ще се строятъ преди всичко отъ типа на „собствения домъ“ за германския работникъ.

Тѣзи три главни насоки въ новата жилищна строителна политика на Третия райхъ изчерпватъ за дълго време и най-прецизнитѣ изисквания за жилищно устройство. Германскиятъ работникъ напълно схваща важността и благодарѣта на тая политика, затова, чрезъ Германския работнически фронтъ то дава всичката си морална поддръжка.

Присъединяването на Швеция къмъ европейския стопански блокъ

Сключениятъ търговски и клиринговъ договоръ между Швеция и Германия въ края на миналата година, съществено облекчава приспособяването на шведската търговия къмъ континентална Европа. Едно подобно нагаждане на шведската външна търговия, както и насърчаване на нейната интензивность става още по-наложителна, като се има предъ видъ, че прекъсването на връзкитѣ и съ западнитѣ пазари, поради войната, тая търговия бѣше чувствително намалѣла.

Германското участие въ шведскиятъ износъ все пакъ стои на първо мѣсто. Още въ края на миналата година шведскиятъ директоръ отъ министерството на търговията Хелъгофъ заяви, че оборота, съгласно клиринговиятъ режимъ съ Германия, се е покачилъ съ 40% спрямо оборота отъ 1939 год.

По край пласмента на шведскитѣ руди въ Германия, сжщо така и шведската дървена и целулозна индустрия сж крайно обнадеждени въ единъ по-високъ пласментъ на своитѣ

произведения въ германскитѣ пазари. Швеция отново започва да подновява своитѣ търговски връзки съ останалитѣ страни и на първо мѣсто съ Бельгия и Холандия, посрѣдствомъ системата на многостранния клирингъ, който се извършва посрѣдствомъ Берлинската клирингова централа. Способността и на тѣзи страни да поематъ известна частъ отъ шведскитѣ стоки, допринася твърде много за намаляване на пласментната криза въ Швеция. Единъ другъ пазаръ, който сега за сега още не е разработенъ за шведскитѣ произведения, но който има едно богато минало, е руския пазаръ. Сключениятъ преди нѣколко месеци търговски договоръ, безъ съмнение, ще има като послѣдичи засилването на търговскитѣ връзки между тѣзи две страни. Швеция ще може да доставя на Русия преди всичко инвестиционни блага като машини и апарати, а отъ Русия ще получава петролни масла и други сурови материяли.

Едно засилване на търговскитѣ връзки

между Швеция и Югоизтока е също така на дневен ред. Във предния Ориент Швеция си е осигурила вече от дълги години една добра позиция във Иран. Във Стокхолм се отбелязва с задоволство, че благодарение на германските отстъпки, бѣ възможно тѣзи връзки, въпреки войната, да бъдат поддържани. Всѣки случай, специално шведската фирма „Свенска Ентепренад А/В.“ получи неотдавна една поръчка отъ 25 милиона крони

за построяването на университета въ Техеранъ. Общо взето може да се каже, че мѣнчнотиитѣ за приспособяването на шведската индустрия и външна търговия, макаръ да не сѣ още преодолѣни, намиратъ се пазари за едно по-добро развитие, което все пакъ дава надежда, че годината 1941 ще донесе на шведската индустрия едно по-високо ниво за работа и на шведската външна търговия единъ по-голямъ оборотъ.

Спадане на ценитѣ въ Германия

Нови заповѣди на комисаря за ценитѣ въ защита на общността

Още отъ първия день на войната понятието и дейността „печалба отъ войната“ сѣ отбелязани въ черната листа. Ръководейки се отъ мисълта, че презъ време на война никой нѣма правото да става богатъ по единъ ненормаленъ начинъ, че всѣки трѣбва да поеме задължението, че въпреки повишената работа и производство, никой не може да използва военната конюнктура за свои лични изгоди, съветътъ за защита на Райха издаде на 1 септемврий 1939 год. едно военно-стопанско постановление, което обхваща следнитѣ точки:

1. За военно-вредното държане; 2. За военния данѣкъ; 3. За заплатитѣ презъ време на война и 4. За ценитѣ презъ военно време.

Първитѣ три пункта бѣха лесно контролирани и всички грѣшки можеха винаги и презъ всѣко време да бъдатъ отстранени. Въпросътъ за контрола върху ценитѣ, обаче, бѣше единъ отъ най-труднитѣ за разрешаване. Все пакъ същото постановление даваше възможность да се намаляватъ ценитѣ само въ случаи ако: а) настѣпни промѣна въ положението, което опредѣля пунктъ 3. въ смисълъ, ако се премахнатъ прибавнитѣ къмъ заплатитѣ за повече работа, за недѣлната и празнична работа и за нощната работа и ако това съкращаване носи известни икономии и в) за въ бѣдеше могатъ да бъдатъ получавани блага и работа на по-низки цени.

Въз основа на това нареждане веднага се забелязва известно спадане въ ценитѣ на най-различни хранителни продукти. Вънъ отъ това райхс-комисарътъ за ценитѣ, отъ време на време, опредѣляше крайния размѣръ до

който могатъ да стигнатъ ценитѣ на различнитѣ стоки.

Но както въ едно голѣмо семейство съ много челядь ще се намѣрятъ изъ тѣхъ и нѣкои немирни деца, така е и въ народитѣ. Въ единъ стомилionenъ народъ подобни прояви още по-вече могатъ да се очакватъ. Но ако въ едно семейство немирникътъ може веднага да бѣде откритъ, въ единъ стомилionenъ народъ това не е така лесно. Все нѣкой пакостникъ ще се намѣри и ще се скрива задъ масата. Но все пакъ това нищо не може да ползува тия пакостници. Райхс-комисарътъ за образуване на ценитѣ има ролята на единъ баща, който е твърде много добре информиранъ, защото на негово разположение сѣ всички държавни и партийни органи, които прѣко или косвено сѣ задължени да следятъ движението на ценитѣ въ различнитѣ пазари. Това му позволява да открива на време всички аномалии и да открива самитѣ злосторници, които биватъ наказвани твърде строго. За нарушаване на наредбата по опредѣляне на ценитѣ нарушителътъ губи веднажъ за винаги своето занаятие, а освенъ това, отива и за нѣколко години въ затвора.

Освенъ това, обаче, точно въ едно такова голѣмо семейство, каквото представлява германския народъ, може да има деца, които погълнати отъ много работа, не имъ остава време да четатъ и да се осведомяватъ за ценитѣ на пазара. Това, обаче, основание честопѣти ползува и онѣзи, които носятъ въ себе си постоянна склонность къмъ пакостни-

чество. За тѣзи „претрупани и записани отъ работа“ Комисарѣтъ за ценитѣ построи единъ златенъ мостъ, по който, макаръ и малко болезнено, но затова пъкъ твърде полезно, ще може да се навакса пропуснатото и всѣки въ Германия ще дойде до съзнанието, че въ Германия е безцелно да се играе на „забравили или изморени или пъкъ претрупани отъ работа“.

Новата наредба на комисария за ценитѣ, която е издадена на основание военно-стопанското постановление отъ 1. IX. 1939 год. съдържа едни особени дерективи, чието съдържание може да бѣде предадено на кратко така:

1. Високитѣ печалби въ миналото сочеха, че предприятието води къмъ упадъкъ. Щомъ като едно предприятие не е съзнателно посочило своитѣ повисени печалби, то следва добититѣ неправилно печалби да бѣдатъ предадени на съответната финансова властъ.

2. Тамъ където сѣ предложени намаления въ ценитѣ, всѣко предприятие е длъжно безъ напоминане веднага да пристѣпи къмъ съответното намаляване въ цената на произведенитѣ отъ предприятието блага. Спадането въ ценитѣ на стокитѣ трѣбва да засѣгне преди всичко материалитѣ отъ първа необходимостъ за живота на човѣка.

Задължението за връщането на незаконнитѣ печалби има обратна сила и важи за времето до 1. IX. 1939 год.

Всѣки който допусне съзнателно или несъзнателно намаляване на ценитѣ противни на законитѣ разпореждания, се наказва.

Като печалба се смѣта винаги общата печалба на предприятието. Основа за нейното опредѣляне е печалбата върху която се налага данъка.

Извънредни разходи като напр. обичайни разноски, доброволни разноски за предвидени научни изследвания, за социални разходи и пр. не се смѣтатъ като печалба и тѣ се приспадатъ отъ печалбата и не подлежатъ на данъчни облагания.

Всички тѣзи мѣрки целятъ отстраняването на голѣми печалби.

Значи, „немирнитѣ деца“ и „претрупанитѣ и записани отъ работа“ въ Германия, нѣматъ никаква полза отъ това, че тѣ ще печелятъ много и ще трупатъ печалби вънъ отъ тѣзи,

които имъ е предвидило и одобрило държавното ръководство. До колкото се касае за минало време, народната общностъ тегли всички свърхпечалби чрезъ финансовата властъ.

За въ бѣдеше наредбата на Райхскомисария ще действа така, щото всѣки отдѣленъ гражданинъ, вследствие на намаляването на ценитѣ, да може да живѣе по-евтино. Всѣки човѣкъ въ Германия, значи, ще може да живѣе или чрезъ разумно лично изразходване на своитѣ доходи отъ заплата или, ако той не следва единъ разуменъ пътъ въ личнитѣ си разходи, това ще му бѣде наложено чрезъ разумната разпредѣлителна система.

Какво значение иматъ тѣзи наредби, може да ни покаже положението въ Велико-Британия, където работникитѣ отъ месеци наредъ не е въ състояние да си купи опредѣленитѣ му продукти, защото военната плутокрация въ Англия е вдигнала ценитѣ до неимовѣрностъ. Ето защо, всѣки човѣкъ днесъ може да си представи много добре, защо тѣзи господа не искатъ да знаятъ нищо за Германия. Англия или по-добре английската плутокрация не може да търпи днешното германско ръководство само заради това, защото въ Германия най-високиятъ дивидентъ е 8% и защото равноправието на германскитѣ граждани предъ консомативно-разпредѣлителната система е пълно, а това значи, че Германия не се примири само съ нѣкакво демократическо изравняване на гражданитѣ предъ законитѣ на страната, а смѣло върви и осъществи социалистическото равенство на хората предъ законитѣ на живота. Ето, тъкмо това не понася на плутократитѣ въ Англия.

Василь Стойловъ: „Жетварки“

Изложбата на българските художници във Германия

По инициативата на Германо-българското дружество във Берлин се състоя една изложба от произведенията на българското изобразително изкуство, въ която взеха участие най-видните представители с около 200 картини, скулптурни творби, дърворезба и пр.

Отъ представителитѣ на портретната живопись бѣха представени проф. Никола Михайловъ съ портретитѣ на Фюрера, на проф. Вилхелмъ Филхнеръ, министъръ Драгановъ, г-жа Драганова и пр., Руска Маринова, проф. Дечко Узуновъ, и др.

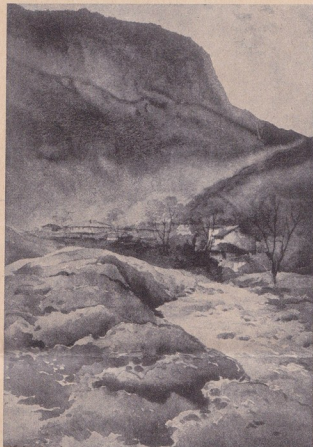
Скулптурата се представляваше отъ проф. Андрей Николовъ, проф. Лазаровъ, Иванъ Фуневъ, Пейковъ и др.

Акварелниятъ пейзажъ се представляваше отъ твърде интереснитѣ творби на Константинъ Щъркеловъ, отъ Василъ Стоиловъ, Ал. Божиновъ и др.

Участвуваха съ картини, графика, натюр морти и офорти много художници и художнички, между които личеха имената на проф. В. Захариевъ, Цанко Лавреновъ, Бенчо Обрешковъ, Никола Таневъ, Иванъ Неновъ, Кирилъ Цоневъ, Ненко Балкански, Веселинъ Стайковъ, Никола Тузсузовъ, Н. Ц. В. Княгина Евдокия, Дан. Дечевъ и др.

Макаръ изложбата да не изчерпва най-големитѣ постижения на българското изобразително изкуство, все пакъ тя даваше достатъчно възможностъ на германскитѣ ценители на изкуството да си съставятъ една ясна представа за развоја и постиженията на българскитѣ художници.

За успѣха на тази изложба може да се сѣди както отъ високото и постоянно посѣщение, така и отъ многото откупени картини. Откупени бѣха картини отъ творбитѣ на К. Щъркеловъ, проф. В. Захариевъ, Ал. Божиновъ, Василъ Стоиловъ, Цанко Лавреновъ, Никола Тузсузовъ, Веселинъ Стайковъ, Дечко Узуновъ, Н. В. Княгина Евдокия, Атанасъ Миховъ, Борисъ Деневъ, Никола Таневъ,

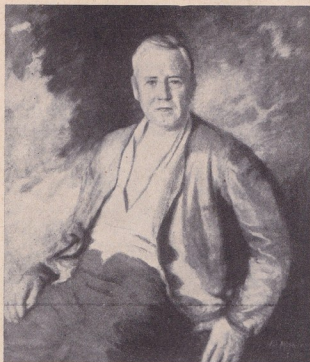

Константинъ Щъркеловъ: Враца

К. Гърневъ, Ненко Балкански, Сиракъ Скитникъ и др.

Берлинскитъ печатъ отреди твърде много мѣсто въ своитѣ колони за тази първа по рода си изложба въ Берлинъ. Както инициативата, така и самото българско изкуство бѣха посрѣщнати и оценени по достоинство.

Изложбата, обаче, има единъ другъ високъ смисълъ. Като се има предъ видъ, че Германия е въ война, че тя изживѣва едно отъ най-върховнитѣ си напрежения, усилията да се поддържа живота въ неговитѣ всестранны прояви, а така сѣщо и волята да се премахватъ всички пречки, които поради войната, биха заприщили нормалното развитие на творческитѣ процеси, въ това число и изкуството, блѣсватъ въ една особена свѣтлина.

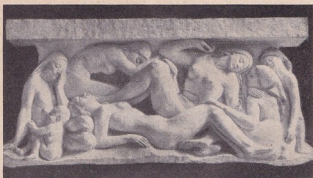
Никола Михайлов: проф. Вилхелм Филхнер

Но още по-голямо значение имат подобни инициативи, защото те показват, че Германия по този начин не прави една своя лична пропаганда, а както въ военния сектор тя държи инициативата в свои ръце, така и въ свободния и мирен живот, носи тая инициатива. От първъ военен и политически факторъ въ Европа, тя става и първъ факторъ за културното развитие на европейскитъ народи.

Българската художествена изложба въ Берлинъ както и посещението, което направиха българскитъ художници въ по-големитъ градове на Германия, колкото и на гледъ да сж едно събитие, безъ особена връзка съ главнитъ проблеми на деня, даватъ указание за ония нови насоки въ живота на Европа, които днесъ се изразяватъ въ понятието Нова Европа. Ако тия инициативи все пакъ намиратъ възможността да бъдатъ осъществявани днесъ, всрѣдъ вихъра на най-големата война, утре, следъ свършването на войната, те ще станатъ едно постоянно явление. Въ това направление Германия не само, че ще дава кредитъ и помощъ на всѣка разумна, полезна и високо ценна инициатива, а сама ще вложи всичкитъ си усилия да доведе цѣлокупния животъ на европейскитъ народи

до едно сътрудничество, до едно съчетание, съ цель да се изгради не само европейската стопанска и политическа общност, но и духовната общност на Европа.

Излишно е да се доказва, че въ времето на либералниятъ порядъкъ изкуството живѣеше въ затворенитъ стени на своитъ национални, па дори и класови, граници. Рѣдко бѣше щото изкуствата на една страна и особено на малкитъ страни, да могатъ да прекрочатъ своитъ граници и да излѣзатъ на единъ поширокъ мегданъ. За да излѣзе нѣкое произведение на изкуството или нѣкой носителъ на дадена художествена срѣчностъ вънъ отъ предѣлитъ на своето отечество, то и тои трѣбваше да се подчиняватъ не толкова на законитъ на самото изкуство, а на повеленията на печалбата. Трѣбваше да се отбележи, че ролята на „импресариото“, този вѣченъ комисионеръ на художественитъ ценности, е вече завършена. Днесъ изкуството на народитъ, въ своя стремежъ да става достойно на всички ценители въ Европа, независимо отъ своя националенъ произходъ, повече нѣма да съставлява задача и грижа на отдѣлни човѣци, па билъ той и професионаленъ импресарио, а ще става по чисто държавни и между-държавни почини. Ние мислимъ, че именно по този начинъ много ценности ще бъдатъ спасени отъ преждвременна забора, само заради това, че те въ даденъ моментъ не представляватъ добъръ обектъ за спекулация. Ние мислимъ, че само по този начинъ ще бъде запазена и честта и достоинството, както и самочувствието на твореца, че неговата сждба и сждбата на изкуството му нѣма да зависятъ отъ спекулативнитъ съображения на импресариото или на предприятията за търговия съ тяхъ. Германия, ако успѣе да

Иванъ Фуневъ: Подъ игото

осъществи възможността щото разстоянието между творец и ценител да бъде освободено от личната или посредническа инициатива, и творец и ценител бъдат доведени до непосредствен контакт, то нейната мисия в това отношение може да се счита щастливо завършена. Пред възхода на духовното творчество на кой и да е народ, не трябва да има никакви прегради от каквото и да било естество. Културна задача на всяка държава е да внесе своите усилия в усилията на

всички, за да се осигури тоя свободен път на духовната изява на народите. Театър, музика, изобразителни изкуства, художествена литература и пр. като запазват своя национален колорит, да принадлежат на една единна европейска духовна общност.

Българската изложба в Германия през 1941 год. трябва да се смята като едно ценно указание за пътя по който ще става размяната на художествените постижения на европейските народи.

Народният трактор идва

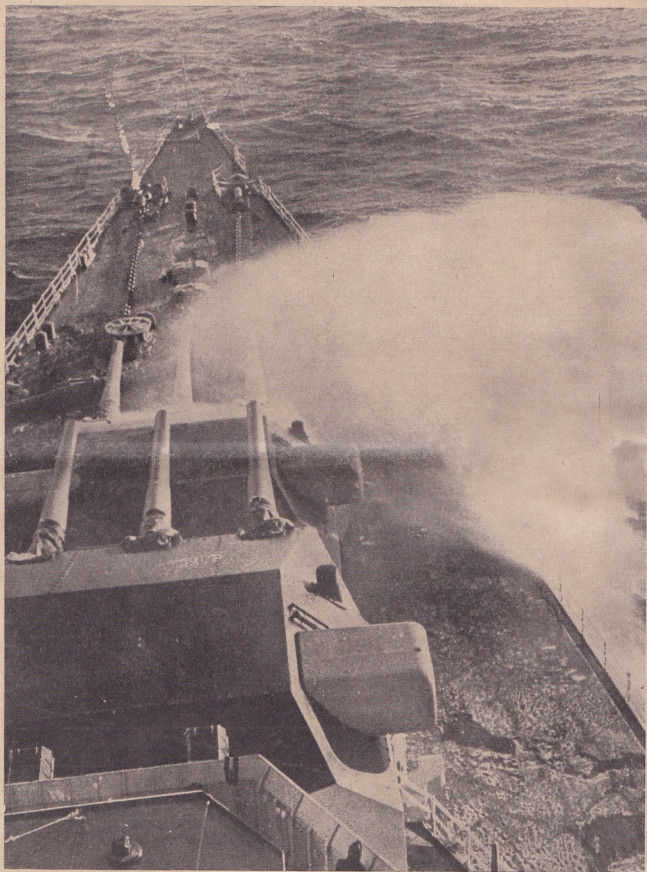
Организационният ръководител на национал-социалистическата партия и ръководител на Работническия фронт д-р Лай, в своята реч при откриването на Виенския панаир, оповести така наречения „народен трактор“.

Както е известно, Германия вече притежава типа на народната кола, каквато всеки прилежен работник може да си набави. Към това сега идва и модерният народен трактор, който ще бъде произвеждан от една новопостроена фабрика за трактори в милиони броя.

Според обясненията на д-р Лай, този трактор ще бъде тъй евтин, че 4—6 милиона германски селяни ще могат да си го купят. От голямо значение ще бъде този нов тип трактор и за останалите страни, които сж в стопански връзки с Германия. На първо място тук стоят страните от Юго-източна Европа. Чрез този трактор ще бъдат спестени много работни сили и доходите ще бъдат значително увеличени. Като цел на тази новопроектирана продукция, д-р Лай поставя паролата: „Никога вече глад.“

ПРОГРАМА НА ГЕРМАНСКОТО РАДИО

Време на предаването	Вид на предаването	Език	Станции	Вълна
6.15— 6.30	Новини	Българ.	DONAU, DXO, WS A.2526	
18.15—18.30	„	„	DONAU, DXM, DXJ	
20.15—20.30	„	„	DONAU, DXM	
22.45—23.00	„	„	WA A 2560	
23.15—23.30	„	„	DONAU, DXM	

Единъ мощенъ германски кръстосвачъ въ океана